Armenian
Communion
65-1212

Sermons By
William Marrion Branham

"… in the days of the voice …" Rev. 10:7

ՏԵՐՈՒՆԱԿԱՆ ԸՆԹՐԻՔԸ

Թուսոն, Արիզոնայի նահանգ, ԱՄՆ
Դեկտեմբերի 12 1965 թ. երեկո

Introduction

The remarkable ministry of William Branham was the response of the Holy Spirit to the prophecies of the Scriptures in Malachi 4:5,6, Luke 17:30, and Revelations 10:7. This worldwide ministry has been the culmination of many other Bible prophecies, and a continuation of the working of God by His Spirit at this End time. This ministry was spoken of in the Scriptures, to prepare the people for the Second Coming of Jesus Christ.

We pray that the printed Word will become written in your heart as you prayerfully read this message.

While every effort has been made to provide an accurate unabridged transcription, the English audio files are the best representation of the sermons spoken by Bro Branham.

Audio and transcribed versions of over 1,100 sermons preached by William Branham are available for free downloading and printing in many languages at:

www.messagehub.info

This work may be copied and distributed as long as it is copied entirely, not modified, and distributed free of charge.

Բայց դատվելով՝ խրատվում ենք Տիրոջից, որպեսզի աշխարհի հետ չդատապարտվենք: Ուրեմն, եղբայրներ,երբ ուտելու համար հավաքվեք, իրար սպասեցեք: Ապա եթե մեկը քաղցած է, թող իր տանն ուտի, որ դատապարտության համար հավաքված չլինեք: Բայց մյուս բաները, երբ գամ, այն ժամանակ կպատվիրեմ» (1 Կորնթ.11:31-34):

53 Այլ կերպ ասած՝ մի վերցրեք Տերունական ընթրիքը ծիսակատարության համար, ինչպես հրեաներն էին անում իրենց զոհաբերություններով, ինչպես քիչ առաջ ասացի: Նրանց ծիսակատարությունը հրաշալի էր: Այն պատվիրվել էր Աստծո կողմից, բայց եկավ մի ժամանակ, որ նրանք այդ չէին պահում անկեղծությամբ, հարգանքով և կարգ ու կանոնով. այդ ծիսակատարությունը գարշահոտություն դարձավ Աստծո ռունգերին: Դա ճշտորեն վերաբերում է նաև Տերունական ընթրիքին մեր մասնակցությանը: Մենք պետք է իմանանք, թե ինչ ենք անում: Երբ մտնում եք ջուրը Հիսուս Քրիստոսի անունով մկրտվելու համար, դուք գիտեք, թե ինչ եք անում: Դուք եկեղեցու առջև ներկայացնում եք Նրան, ում Աստված դրել է ձեր մեջ՝ Քրիստոսին: Երբ մենք վերցնում ենք Տերունական ընթրիքը, եկեղեցուն ասում ենք. «Ես հավատում եմ Աստծո յուրաքանչյուր Խոսքին: Ես հավատում եմ, որ Նա երկնքից իջած Կյանքի Հացն է, որ Աստծուց է եկել: Ես հավատում եմ, որ Նրա ասած յուրաքանչյուր Խոսք Ճշմարտություն է, և ես ապրում եմ այդ Ճշմարտության համաձայն, իմ իմացածի չափով, իսկ իմ Դատավորն Աստված է: Դրա համար իմ եղբայների և քույրերի առջև ես չեմ երդվում, անվայել բառեր չեմ ասում, որովհետև սիրում եմ Տիրոջը: Տերը գիտի այդ և վկայում է այդ մասին: Ես հաղորդ եմ լինում Նրա Մարմնին՝ ցույց տալու համար, որ ես դատապարտված չեմ աշխարհի հետ»: Ահա: Այնժամ դա օրհնություն է դառնում: Մի՛ մոռացեք այդ: Ես կարող էի բազում վկայություններ տալ դրա վերաբերյալ: Ես հաճախ դա բացատրել եմ հիվանդներին, և տեսել եմ, որ նրանք բժշկվել են:

54 Հիշեք, որ Իսրայելը դրա խորհրդապատկերն է: Երբ նրանք քառասուն տարի ճամփորդեցին անապատում, նրանց հագուստները չմաշվեցին, նրանցից ոչ ոք տկար չէր, երբ դուրս եկան, իսկ նրանք երեք միլիոն էին: Եվ դա միայն խորհրդապատկեր էր: Իսկ ի՞նչ կլինի բնօրինակի հետ: Եթե զոհաբերված կենդանիների մարմինը այդ արեց նրանց համար, ի՞նչ կանի Հիսուս Քրիստոսի՝ էմմանուելի Մարմինը մեզ համար: Մոտենանք Տիրոջ սեղանին մեծագույն ակնածանքով:

ՏԵՐՈՒՆԱԿԱՆ ԸՆԹՐԻՔԸ

1 (Ծան. խմբ. Այստեղ ձեզ ներկայացնում ենք Բրանհամ եղբոր հրապարակավ ասած վերջին խոսքերը, որոնք նա ասել է իր մահից կարճ ժամանակ առաջ):

2 Փիրի Գրին եղբայրը այսօր մեզ հուզիչ պատգամ տվեց Աստծո Խոսքից: Որքա՜ն ճշմարիտ է այն, որ մենք Աստծուն սահմանափակում ենք տարածության և ժամանակի մեջ: Նա հավիտենական է, մենք չենք կարող սահմանափակել Նրան:

3 Այսօր մենք ուրիշ բանի մասին ենք խոսելու՝ Տերունական Ընթրիքի: Երեք տարի ես սպասեցի, որ Թուսոնում եկեղեցի լինի, և ահա կա արդեն: Փառք Աստծուն, Նա մեզ սպասել տվեց մինչև հիմա, և մենք կարող ենք գնահատել այդ:

4 Կուզենայի մի բան ասել հաղորդությունը վերցնելուց առաջ: Կարծում եմ, որ վերջին օրերում բավականին շատ բաներ ենք տեսել, որ հանձնենք մեր ողջ էությունը Աստծուն: Մենք պետք է Աստծուն իսկապես ծառայենք: Կարծում եմ, որ Նա մեզ օրհնել է անմիջապես Սուրբ Գրքից եկող պատասխանով: Ինչպես քիչ առաջ ասաց Փիրի Գրին եղբայրը, մենք իսկապես այդ ժամանակներում ենք: Մենք կույր չենք, և տեսնում ենք, որ իսկապես այդտեղ ենք հասել: Մենք հասել ենք: Մենք կարող ենք նայել մեր շուրջը, և տեսնել, թե ինչպես են մարդիկ կորցնում մարդկային դատողությունը: Դա չի կարող երկար շարունակվել: Ողջ աշխարհը հոգեբուժական հիվանդանոց կդառնար: Մենք վերջին ենք հասել:

5 Կարծեմ՝ վերջերս Հովսեփն էր, որ ինձ ասաց. «Հայրիկ, առաջին անգամ ե՞րբ Աստված հայտնվեց: Որտեղի՞ց եկավ: Նա մի անգամ սկիզբ է ունեցել, չէ՞»: Ես նրան պատասխանեցի. «Ոչ, այն ամենը ինչ սկիզբ է ունեցել, վերջ էլ ունի, միայն սկիզբ չունեցողը վերջ չունի»: Իհարկե, նա տասը տարեկան է, և նրա համար դժվար է դա հասկանալը: Ինչպե՞ս կարող է նա հասկանալ, որ կա մի բան, որ երբեք չի սկսվել: Եվ ոչ միայն նրա համար… Ինձ համար էլ դժվար է դա հասկանալ. ինչպե՞ս է ամեն բան սկսվել:

6 Այժմ պետք է կատարենք մի բան, որ իսկապես սրբազան է: Վերջերս ինձ զանգահարեցին: Զանգահարողը լավ մարդ էր, մի հրաշալի քրիստոնյա, որը լսել էր, որ մենք բառացիորեն ենք հաղորդություն վերցնում: Նա ասաց, որ իր եկեղեցում հավատում են «հոգևոր հաղորդությանը»: Ինչ վերաբերում է հաղորդությանը, ես կասեի, որ դա ճիշտ է, որովհետև «հաղորդակցվել» նշանակում է մեկի հետ խոսել: Եթե ես քննարկում եմ այս, ապա նրա համար, որ դուք հասկանաք, թե ինչ եք անում: Եթե քայլելիս դուք բախվեք ձեր ճանապարհին դրված իրերին, դուք չեք հասկանում, թե ինչ եք

անում: Դուք չեք կարող վստահել ձեզ, եթե չգիտեք, թե ինչ եք անում և ինչու եք անում: Մի եղբայր ինձ ասում էր. «Եթե ընդունում ենք Աստծո Խոսքը, չէ՞ որ Աստծուն ենք ընդունում»: Ես նրան պատասխանեցի. «Սիրելի բարեկամ, այդ ամենը կատարելապես ճիշտ է: Բայց Խոսքի մեջ կարդում ենք, որ Պողոսը սովորեցրեց բառացիորեն վերցնել Տերունական Ընթրիքը»: *«Այս արեք իմ հիշատակի համար»* (Ղուկաս 22:19, 1 Կորնթ.11:24): «*Որովհետև քանի անգամ, որ այս հացն ուտեք ու և այս բաժակը խմեք, Տիրոջ մահն եք պատմում, մինչև որ նա գա»* (1 Կորնթ.11:26): Դա նշանակում է, որ մենք պե՛տք է վերցնենք այդ Ընթրիքը: Մենք գիտենք, որ Պողոսը, ով հաստատեց դա եկեղեցու մեջ, Նոր Կտակարանի մարգարեն էր: Պետրոսը, Հակոբոսը, Մատթեոսը, Մարկոսը, Ղուկասը և Հովհաննեսը պատմել են Հիսուսի գործերի մասին որպես դպիր, բայց Պողոսը ամեն բան իր տեղն է դրել: Նա Նոր Կտակարանի մարգարեն էր: Ինչպես Մովսեսը գնաց անապատ ներշնչանք ստանալու և գրեց Աստվածաշնչի առաջին հինգ գրքերը, այնպես էլ Պողոսը գնաց անապատ և Աստծուց ներշնչում ստացավ Նոր Կտակարանի եկեղեցում կարգ ու կանոն հաստատելու և ներկայացնել այդ եկեղեցուն Հին Կտակարանի խորհրդապատկերներով:

7 Հին Կտակարանում նրանք ունեին զոհաբերության Գառը: Իսրայելը կատարում էր այդ ծիսակատարությունը որպես հիշատակ: Իրականում այն մեկ անգամ կատարվեց (Եգիպտոսից դուրս գալու ժամանակ), բայց նրանք պետք է դա կրկնեին հիշատակի համար բոլոր ժամանակաշրջանների ընթացքում, որովհետև օրենքը գալիք բաների շուքն է:

8 Ես համոզված եմ, որ Տերունական Ընթրիքը, կամ այն, ինչ մենք անվանում ենք Հաղորդություն, իսկապես Տերունական Ընթրիք է: Մենք երեք աստվածային պատվերներ ենք ստացել, որոնք պետք է բառացիորեն կատարենք՝ Տերունական Ընթրիքը, ոտնալվան, մկրտությունը: Միայն այդ երեք բաները: Կատարելությունը արտահայտվում է երեք թվով:

9 Ես չեմ հավատում, որ որևէ մեկը իրավունք ունի մասնակցելու Տերունական Ընթրիքին, քանի դեռ Աստծո Խոսքը չի ընդունել իր սրտում: Հիմա մի բան կկարդամ, և դուք կհասկանաք: Ուշադրություն դարձրեք, եթե դուք ասում եք, որ Տերունական Ընթրիքը ընդամենը Խոսքը ընդունելն է, ուրեմն նույն հիմքի վրա կարող եք լիովին արդարացնել Փրկության Բանակի ուսմունքը: Նրանք ընդհանրապես չեն հավատում ջրի մկրտությանը և ասում են. «Մենք դրա կարիքը չունենք»: Եթե ջրի մկրտության կարիք չունենք, ուրեմն ինչու՞ ենք

չեմ հավատում, որ Հիսուս Քրիստոսի Անունով ջրի մկրտությունը մեղքերի թողություն է տալիս: Ես գիտեմ, որ այստեղ մարդիկ կան միացյալ հոգեգալստական եկեղեցուց, որտեղ այդպես են սովորեցնում: Բայց, գիտեք, ես չեմ հավատում, որ ջուրը կարող է մեղքերի թողություն տալ: Նույն կերպ, ես հավատում եմ, որ հացն ու գինին վերցնելը պարզապես մի պատվեր է, որ Աստված տվել է մեզ: Հիսուսը կատարել է այդ ամենը և լվացել է աշակերտների ոտքերը՝ մեզ օրինակ թողնելով:

47 «Այդպես էլ ընթրիքն ուտելուց հետո բաժակը վերցրեց ու ասաց. «Այս բաժակը նոր ուխտն է իմ արյունով. քանի անգամ, որ խմեք, այս արեք իմ հիշատակի համար»: Որովհետև քանի անգամ, որ այս հացն ուտեք ու և այս բաժակը խմեք, Տիրոջ մահն եք պատմում, մինչև որ նա գա: Ուրեմն ով որ ուտի այս հացը կամ Տիրոջ բաժակը խմի անարժանաբար, նա պարտական կլինի Տիրոջ մարմնին ու արյունին» (1 Կորնթ.11:25-27):

48 Կանգ առնենք մի պահ: 21-րդ համարում բացատրվում է, թե Պողոսն ինչու է այդպես ասում. «Որ ամեն մեկն ուտելու ժամանակ նախ իր ընթրիքն է անում, և մեկը քաղցած է լինում, իսկ մյուսը՝ հարբած»:

49 Նրանք այդ բաները չէին հասկանում, ինչպես այսօր մարդիկ չեն հասկանում: Նրանք ապրում են ինչպես պատահի, իսկ հետո գնում են հաղորդություն վերցնելու: Պողոսը նրանց ասում է, որ պետք է տանն ուտեն, իսկ սա Տիրոջ պատվերն է, որը պետք է հարգել: *«Ուրեմն թող մարդ իր անձը փորձի ու հետո այն հացից ուտի և այն բաժակից խմի: Որովհետև անարժանաբար ուտողն ու խմողն իր անձի համար դատապարտություն է ուտում ու խմում, որ չի զանազանում Տիրոջ մարմինը»* (1 Կորնթ.11:28,29):

50 Ո՞վ եք դուք: Դուք քրիստոնյա՞ եք: Բոլորի առջև ձեր կյանքը քրիստոնեակա՞ն է: Եթե դուք մասնակցում եք Տերունական Ընթրիքին, բայց քրիստոնյայի նման չեք ապրում, ուրեմն չեք զանազանում Տիրոջ Մարմինը: Դուք գայթակղության քար եք դնում ուրիշի ճանապարհին: Նրանք տեսնում են, որ դուք մասնակցում եք Տերունական ընթրիքին, բայց չեք ապրում այն կյանքը, որ պետք է ապրեիք: Դուք չեք զանազանում Տիրոջ Մարմինը: Տեսնենք, թե ինչ անեծք է կապված դրա հետ:

51 «Դրա համար էլ ձեր մեջ հիվանդներ ու ցավագարներ կան, և շատերն էլ ննջած են»: «Ննջած են» նշանակում է՝ «մեռած են»: Շատերն էլ մեռած են:

52 «Որովհետև եթե ինքներս մեզ դատեինք, չէինք դատապարտվի:

42 Այժմ կուզենայի կարդալ Խոսքը:

43 «Որովհետև ես Տիրոջից եմ ընդունել այն, ինչ ձեզ եմ ավանդել. որ Տեր Հիսուսն այն գիշեր, երբ մատնվեց, հացը վերցրեց և գոհանալուց հետո կտրեց ու ասաց. «Առե՛ք, կերե՛ք, այս է իմ մարմինը, որ ձեզ համար է կոտրվում. այս արեք իմ հիշատակի համար»: Այդպես էլ ընթրիքն ուտելուց հետո բաժակը վերցրեց ու ասաց. «Այս բաժակը նոր ուխտն է իմ արյունով. քանի անգամ, որ խմեք, այս արեք իմ հիշատակի համար»: Որովհետև քանի անգամ, որ այս հացն ուտեք ու և այս բաժակը խմեք, Տիրոջ մահն եք պատմում, մինչև որ նա գա: Ուրեմն ով որ ուտի այս հացը կամ Տիրոջ բաժակը խմի անարժանաբար, նա պարտական կլինի Տիրոջ մարմնին ու արյունին: Ուրեմն թող մարդ իր անձը փորձի ու հետո այն հացից ուտի և այն բաժակից խմի: Որովհետև անարժանաբար ուտողն ու խմողն իր անձի համար դատապարտություն է ուտում ու խմում, որ չի զանազանում Տիրոջ մարմինը: Դրա համար էլ ձեր մեջ հիվանդներ ու ցավագարներ կան, և շատերն էլ ննջած են: Որովհետև եթե ինքներս մեզ դատեինք, չէինք դատապարտվի: Բայց դատվելով՝ խրատվում ենք Տիրոջից, որպեսզի աշխարհի հետ չդատապարտվենք: Ուրեմն, եղբայրներ,երբ ուտելու համար հավաքվեք, իրար սպասեցեք: Ապա եթե մեկը քաղցած է, թող իր տանն ուտի, որ դատապարտության համար հավաքված չլինեք: Բայց մյուս բաները, երբ գամ, այն ժամանակ կպատվիրեմ» (1 Կորնթ.11:23-34)

44 Ջեֆերսոնվիլի մեր խորանում մենք միշտ Տերունական ընթրիքը և ոտնալվան միաժամանակ ենք արել, որովհետև երկուսը կապված են իրար հետ: Կարծեմ, այս եկեղեցում տեղ չլինելու պատճառով ոտնալվան չորեքշաբթի երեկոյան են անում:

45 Լավ հիշեք սա. «Բայց եթե մենք էլ կամ երկնքից մի ուրիշ հրեշտակ նրանից տարբեր բան ավետարանի, քան մենք ձեզ ավետարանեցինք, նզովված լինի» (Գաղատ.1:8): «Որովհետև ես Տիրոջից եմ ընդունել այն, ինչ ձեզ եմ ավանդել. որ Տեր Հիսուսն այն գիշեր, երբ մատնվեց, հացը վերցրեց և գոհանալուց հետո կտրեց ու ասաց. «Առե՛ք, կերե՛ք, այս է իմ մարմինը, որ ձեզ համար է կոտրվում. այս արեք իմ հիշատակի համար» (1 Կորնթ.11:23,24):

46 Ես կանգ եմ առնում այստեղ՝ ասելու համար հետևյալը. Տերունական ընթրիքի ժամանակ Քրիստոսի Մարմինն ընդունել, չի նշանակում, որ Տերունական ընթրիքը բառացիորեն Քրիստոսի Մարմինն է: Դա Հռոմի կաթոլիկ եկեղեցու վարդապետությունն է: Ես հավատում եմ, որ դա պարզապես Աստծո պատվիրանն է մեզ տրված: Դա իսկապես մարմին չէ: Դա միայն անթթխմոր հացի կտոր է: Նաև ես

մկրտվել: Նրանք ասում են. «Ջուրը ձեզ չի փրկի: Արյունն է փրկում»: Համաձայն եմ: Դա ճիշտ է: Արյունն է փրկում, ոչ թե ջուրը: Բայց մենք պետք է անցնենք ջրով՝ այդ արտաքին գործողության միջոցով ցույց տալով, որ շնորհաց գործը իրականացել է մեր մեջ: Նույնն էլ վերաբերում է Տերունական Ընթրիքին: Երբ մեր մեջ ընդունել ենք Տիրոջը՝ Հոգին, որպես հոգևոր ծնունդ, մենք այսուհետ Նրա համար ենք ապրում Խոսքի միջոցով, և պետք է կատարենք նաև խորհրդանշական գործողությունը, որովհետև դա պատվիրան է:

10 Պետրոսը նրանց ասաց. «Ապաշխարեցե՛ք և ձեզանից ամեն մեկը թող Հիսուս Քրիստոսի Անունով մկրտվի՝ մեղքերի թողության համար» (Գործք 2:38):

11 Պողոսն ասաց. «Որովհետև ես Տիրոջից եմ ընդունել այն, ինչ ձեզ եմ ավանդել. որ Տեր Հիսուսն այն գիշեր, երբ մատնվեց, հացը վերցրեց և գոհանալուց հետո կտրեց ու ասաց. «Առե՛ք, կերե՛ք, այս է իմ մարմինը, որ ձեզ համար է կոտրվում. այս արեք իմ հիշատակի համար»: Այդպես էլ ընթրիքն ուտելուց հետո բաժակը վերցրեց ու ասաց. «Այս բաժակը նոր ուխտն է իմ արյունով. քանի անգամ, որ խմեք, այս արեք իմ հիշատակի համար»: Որովհետև քանի անգամ, որ այս հացն ուտեք ու և այս բաժակը խմեք, Տիրոջ մահն եք պատմում, մինչև որ նա գա» (1 Կորնթ.23-26):

12 Այդ սիրելի եղբայրը, որին շատ եմ սիրում, եկավ և ինձ ասաց. «Բրանհամ եղբայր, ես երբեք չեմ վերցրել Տերունական Ընթրիքը: Ես չեմ հասկանում, թե դա ինչ է: Ինձ ուրիշ բան են սովորեցրել»: Ես նրան պատասխանեցի. «Հիշեք, որ մենք ընդունում ենք, որ Պողոսն է այդ հաստատել առաջին քրիստոնեական եկեղեցում, որովհետև *«Ամեն օր միաբանությամբ տաճարում էին լինում և տներում հաց էին կտրում, ուրախությամբ ու պարզ սրտով կերակուր էին ուտում»* (Գործք 2:46):

13 Պողոսը եկեղեցում հաստատեց այդ և Գաղատ.1:8 համարում ասաց. «Բայց եթե մենք էլ կամ երկնքից մի ուրիշ հրեշտակ նրանից տարբեր բան ավետարանի, քան մենք ձեզ ավետարանեցինք, նզովված լինի»:

14 Դա վերաբերում է նաև Հովհաննեսի մկրտությամբ մկրտվածներին, որովհետև անհրաժեշտ եղավ, որ նրանք վերամկրտվեն Հիսուս Քրիստոսի Անունով:

15 Երեք բան կա, որոնք մենք պետք է կատարենք խորհրդանշական ձևով՝ Տերունական Ընթրիքը, ոտնալվան և ջրի մկրտությունը: Բայց Փրկության բանակը հիմնվում է խաչի վրա մեռնող ավազակի պատմության վրա: Երբ նա մեռավ, մկրտված չէր,

բայց Հիսուսը նրան ասաց, որ կգնա երկինք: Դա կատարելապես ճիշտ է, բայց հասկացեք, որ նա Հիսուսին ընդունեց իր մահվան ժամին: Նա ուրիշ առիթ չունեցավ: Նա ավազակ էր: Նա մեռնելու վրա էր, բայց երբ Լույսը տեսավ, ընդունեց այն և ասաց. «Տե՛ր, հիշիր ինձ…»: Դա ճիշտ է: Բայց եթե գիտեք, որ պետք է մկրտվեք և մերժում եք այդ անել, դա մի բան է, որ կմնա ձեր և Աստծո միջև:

16 Նույնը վերաբերում է Տերունական Ընթրիքին: Երբ դուք վերցնում եք այդ ընթրիքը, մի մտածեք, թե գալիս եք մի կտոր հաց վերցնելու և ասելու. «Կարծում եմ, որ ես քրիստոնյա եմ»: Տեսեք, թե ինչ է Աստվածաշունչն ասում դրա վերաբերյալ: *«Որովհետև անարժանաբար ուտողն ու խմողն իր անձի համար դատապարտություն է ուտում ու խմում, որ չի զանազանում Տիրոջ մարմինը»* (1 Կորնթ.11:29): Աստծո և մարդկանց առջև ձեր կյանքը պետք է ցույց տա, որ դուք անկեղծ եք:

17 Հին Կտակարանում զոհաբերությունը պատվեր էր, պարտադիր էր: Նույնը վերաբերում է ջրի մկրտությանը, ոտնլվային և Տերունական ընթրիքին: Երանի նրան, ով կատարում է բոլոր այդ պատվիրանները, պահում է բոլոր այդ կանոնները, որովհետև իրավունք կունենա հաղորդ լինելու Կենաց Ծառին:

18 Նկատեք, թե ինչ էր կատարվում, երբ սկզբում Աստված պատվիրեց զոհաբերություն անել տաճարում և մեղքերի համար ընծա՝ զոհի գառնուկ մատուցել: Ես պատկերացնում եմ մի հրեա եղբոր, որը ճանապարհով քայլում է՝ իմանալով, որ ինքը մեղավոր է: Նա մոտենում է զոհասեղանին՝ բերելով մի պարարտ զվարակ կամ ցուլ կամ մեկ ուրիշ բան, կատարելով Աստծո պատվիրանը ամենայն անկեղծությամբ: Այնուհետև նա ձեռքը դնում է զոհի վրա՝ խոստովանելով իր մեղքերը. քահանան նրա մեղքերը դնում է գառնուկի վրա, որը մորթվում էր նրա համար: Փոքրիկ գառնուկը թպրտում էր և արյունաքամ լինում, այդ մարդու ձեռքերը ծածկվում էին արյունով, արյունը ցայտում էր ամենուրեք, այդ գառնուկի շուրջը, որը մայում էր, այնժամ նա հասկանում էր, որ ինքը մեղք էր գործել, և մեկը պետք է մեռներ իր փոխարեն: Դրա համար նա գառնուկ մատուցեց, գառնուկի մահը փրկեց նրա կյանքը: Գառնուկը մեռավ իր փոխարեն: Մարդը այն մատուցել էր անկեղծությամբ, սրտի խորքից:

19 Այդ զոհաբերությունը կրկնվում էր անդադար: Նրանք այդ պատվիրանը պահեցին այնքան ժամանակ, մինչև Աստծո պատվիրանը սովորական ավանդույթ դարձավ մարդկանց աչքերում: Այլևս անկեղծություն չկար: Չէին հասկանում դրա իմաստը: Մենք այդպես չենք ընդունում Տերունական Ընթրիքը, բայց հենց այդպես

մկրտվել ենք Հիսուս Քրիստոսի անունով, ուրեմն մենք Նրան անպատվում ենք, երբ չար բան ենք անում: Մենք պետք է հատուցենք դրա համար: Եվս մեկ բան ասեմ. մենք դավանում ենք մեկ բան, գործում ենք այլ կերպ: Դա է այսօրվա դժբախտությունը: Ես ասում եմ՝ մենք. ես և եկեղեցին, որին դիմելու հնարավորություն է տվել Տեր Աստվածը այս վերջին ժամերին: Մենք հավատում ենք, որ վերջին ժամանակներում ենք: Մենք հավատում ենք, որ Աստված մեզ պատգամ է տվել: Այն հաստատվել է Աստծո կողմից: Մենք ապացույց ունենք, որ դա Աստծուց է եկել: Աստված մեզ ցույց է տվել, որ դա Իրենից է: Ուրեմն, մենք պետք է Նրան մոտենանք ակնածանքով և սիրով, մաքուր սրտով, հոգով և մտքով: Գիտեք, գալիս է այն ժամը, երբ մեր մեջ Հոգին կխոսի այնպես, ինչպես Անանիայի և Սափիրայի հետ: Այդ ժամը գալիս է: Հիշեք այդ: Աստված գալու է բնակվելու Իր ժողովրդի մեջ: Նա փափագում է անել այդ հիմա:

40 Եթե ես երիտասարդ տղա լինեի, որը հարսնացու է փնտրում և եթե գտնեի մեկին, կասեի. «Նա կատարյալ է: Նա քրիստոնյա է: Նա լավ վարվելակերպ ունի: Ես համոզված եմ, որ հենց նա է ինձ պետք»: Բայց այնուամենայնիվ, կարևոր չէ, թե ինչքան եմ համոզված, կարևոր չէ, թե ինչքան գրավիչ եմ նրան համարում, կարևորն այն է, որ ես նրան ընդունեմ, նա էլ ինձ ընդունի: Նույնը վերաբերում է պատգամին: Մենք տեսնում ենք, որ այն ճշմարիտ է: Մենք տեսնում ենք, որ Աստված հաստատել է այն որպես կատարյալ: Բոլոր կանխասված բաները կատարվում են ճիշտ այնպես, ինչպես կանխասվել են: Բայց մի ընդունեք այն ինտելեկտուալ ձևով: Եթե այդպես եք ընդունում, ուրեմն ձեր կրոնը երկրորդ ձեռքից ստացված կրոն է: Մենք չենք ուզում երկրորդ ձեռքից ստացված կրոն, որը ուրիշներն են ապրել, իսկ մենք ապրում ենք նրանց վկայությամբ: Հիսուսը Պիղատոսին ասաց Հովh.18:33-37 համարներում. «… թե՞ ուրիշներն են իմ մասին ասել քեզ (երբ Պիղատոսը նրան հարցրեց, թե ինքն է հրեաների թագավորը): Դա մի մա՞րդ է քեզ ասել, թե՞ քեզ հայտնել է իմ Հայրը, որ երկնքում է: Ինչպե՞ս ես դու այդ իմացել: Դա պատահական տեղեկությու՞ն է փոխանձանց կողմից, թե՞ Աստծո կատարյալ հայտնություն»:

41 Արդյո՞ք Տերունական ընթրիքը մի բան է, որը ես վերցնում եմ՝ մոտենալով սեղանին և մտածելով. «Մյուսները վերցնում են, ես էլ վերցնեմ»: Պետք է հայտնություն լինի: Ես Նրա մասնիկն եմ և ձեր մասնիկը: Ես ձեզ սիրում եմ և սիրում եմ Նրան, և մենք միասին վերցնում ենք Տերունական ընթրիքը որպես Նրա հանդեպ սիրո և միմյանց հանդեպ մեր սիրո և եղբայրական հաղորդության խորհրդանիշ:

hին կյանքը մոռացվեց, ընկավ Աստծո ներիման օվկիանոսի մեջ, և այլևս երբեք չի հիշատակվի ինձ հակառակ: Այսպես մենք արդարացված ենք Աստծո ներկայության մեջ, կարծես երբեք մեղք չենք գործել:

34 Դրա համար, երբ մենք մոտենում ենք Տիրոջ սեղանին, պետք է լցված լինենք վախով, սիրով և ակնածանքով, հիշելով, թե ինչ կլինեինք մենք, եթե Նա այդ արած չլիներ մեզ համար: Դրա համար է Պողոսն ասում. *«Ուրեմն, եղբայրներ,երբ ուտելու համար հավաքվեք, իրար սպասեցեք»* (1 Կորնթ.11:33): Դա նշանակում է՝ մի քանի րոպե սպասեք, աղոթեք, քննեք ինքներդ ձեզ, և եթե գիտեք, որ ձեզ հետ ընթրիքին մասնակցող մի եղբայր ինչ-որ սխալ բան է անելու, աղոթեք նաև նրա համար: Սպասեք իրար: Եթե ձեր մեջ թշնամական զգացումներ կան, նախ դա կարգի բերեք, որովհետև մենք ուզում ենք, որ մեր մտքերը հնարավորին չափ մաքուր լինեն Աստծո և մեր եղբայրների հանդեպ: Միայն այդ ժամանակ կարող ենք հաղորդության գալ Տիրոջ սեղանի շուրջը:

35 Մենք անում ենք այդ, որովհետև Նրան գոհություն ենք մատուցում՝ միասին ուտելով հացը և խմելով գինին որպես Իր Մարմինն և Արյունն:

36 «Ճշմարիտ, ճշմարիտ եմ ասում ձեզ. եթե Մարդու Որդու մարմինը չուտեք ու արյունը չխմեք, ձեր անձերի մեջ կյանք չեք ունենա: Իմ մարմինը ուտողը և իմ արյունը խմողը հավիտենական կյանք ունի, և ես վերջին օրը հարություն կտամ նրան: Որովհետև իմ մարմինը ճշմարիտ կերակուր է, և իմ արյունը ճշմարիտ ըմպելիք է; Իմ մարմինը ուտողը և իմ մարմինը խմողն իմ մեջ է մնում, և ես էլ՝ նրա մեջ:

37 Ինչպես որ ինձ ուղարկեց կենդանի Հայրը, և ես կենդանի եմ Հոր միջոցով, այնպես էլ նա, ով ինձ ուտում է, կենդանի կլինի ինձանով: Սա է այն հացը, որ երկնքից է իջել. ոչ թե ինչպես ձեր հայրերը կերան մանանան ու մեռան. այս հացն ուտողը հավիտյան կապրի»:

38 Տեսեք, թե ինչ է ասում Աստվածաշունչը: Եթե դուք այդ չեք անում, ուրեմն կյանք չկա ձեր մեջ: Ինչ-որ կերպ դուք ցույց եք տալիս, որ ամաչում եք քրիստոնյա կոչվելուց ձեր ապրած կյանքի պատճառով: Եվ ահա այստեղ գաղտնիքները բացահայտվում են: Եթե դուք չեք մասնակցում ընթրիքին, ուրեմն կյանք չկա ձեր մեջ: Եթե անարժան կերպով եք մասնակցում, ուրեմն մեղավոր եք Տիրոջ Մարմնի առջև:

39 Նույնը վերաբերում է ջրի մկրտությանը: Եթե ասում ենք, որ հավատում ենք Հիսուս Քրիստոսին, որ Նա մեզ փրկել է մեղքից, եթե

նրանք վարվեցին՝ մոտենալով Տիրոջ սեղանին:

20 «Որովհետև բոլոր սեղանները լիքն են պիղծ փսխվածքով, այլևս տեղ չի մնացել» (Ես.28:8):

21 Եվ այսպես, մենք տեսնում ենք, որ մեծ գործ է այն, որ մենք պատրաստվում ենք կատարել այս երեկո՝ ի հիշատակ Նրա մահվան և Մարմնի, որից մենք ճաշակում ենք ամեն օր կամ քիչ առաջ ճաշակեցինք, երբ մեր եղբայրը քարոզում էր մեզ: Մենք Աստծո Խոսքին հավատում ենք ամբողջ սրտով: Մենք տեսնում ենք բացահայտված Խոսքը: Մենք տեսնում ենք, որ դա տրված է մեզ: Տեսնում ենք Խոսքի հաստատումը: Մենք դա զգում ենք մեր կյանքերում և այդ պատվիրանին պետք է մոտենանք լիովին գիտակցելով, թե ինչ ենք անում, ոչ միայն այն պատճառով, որ դա հրաման է: Ինչքան ուզեք կարող եք եկեղեցիներ գտնել, որտեղ տալիս են չոր թխվածքաբլիթ կամ խմորված հաց: Խմող, ծխող մարդիկ գալիս և մասնակցում են Տերունական ընթրիքին, որովհետև այդ եկեղեցու անդամներ են: Այդ ամենը ապականություն է Աստծո առաջ: Ճիշտ այնպես, ինչպես զոհաբերությունը:

22 «Ի՞նչ պետք է ինձ ձեր զոհերի շատությունը, ասում է Տերը. ես կշտացել եմ խոյերի ողջակեզներից և պարարտների ճարպից, և զվարակների ու ոչխարների ու նոխազների արյունը չեմ ախորժում: Երբ գալիս եք իմ երեսը տեսնելու, դա ո՞վ է պահանջում ձեր ձեռքից՝ կոխատել իմ սրահները: Այլևս ունայն ընծաներ մի բերեք, ձեր խունկը ինձ համար պիղծ է, ամսագլուխներին և շաբաթներին ու ժողովներ գումարելուն չեմ տանի. անօրենություն ու տոնախմբություն: Ձեր ամսագլուխներից ու տոներից զզվել է հոգիս, նրանք ինձ վրա բեռ են. հոգնել եմ տանելուց: Եվ դուք ձեր ձեռքերը տարածելիս՝ իմ աչքերս ծածկում եմ ձեզանից, նաև երբ աղոթքը շատացնում եք, ես չեմ լսում. ձեր ձեռքերը լի են արյունով» (Ես.1:11-15):

23 «Ես ատում եմ, մերժում եմ ձեր տոները, ես չեմ հոտոտում ձեր հանդեսներում: Թեև ինձ ողջակեզներ էլ մատուցանեք, և ձեր հացի ընծաներն էլ, ես չեմ ընդունի և ձեր պարարտ անասունների խաղաղության զոհին մտիկ չեմ տա: Քո երգերի աղմուկը հեռացրու ինձանից, որ չլսեմ տավիղներիդ եղանակը» (Ամովս 5:21-23):

24 Տոնակատարություններն ու զոհաբերությունները զարշահոտություն էին դարձել Աստծո ռունգերին: Մինչդեռ Նա էր պատվիրել այդ զոհաբերությունը: Այն զոհաբերությունը, որ Աստված Ինքն էր պատվիրել, զարշահոտություն էր դարձել նրանց մատուցելու ձևի պատճառով:

25 Չափազանց շատ քրիստոնյաներ են այսօր այդպես վարվում:

Այդպես են նրանք երկրպագում Աստծուն: Մենք վեր ենք կենում քարոզելու Խոսքը, ասում ենք, որ Հիսուս Քրիստոսը նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան, սովորեցնում ենք, որ Նա կկատարի Իր տված խոստումները, և այնուհանդերձ ասում ենք. «Ո՛հ, այդ ամենը նախատեսված էր ուրիշ ժամանակի համար»: Այսպես մեր հանդիսավոր տոնակատարությունը գարշահոտություն է դառնում Նրա ռունգերին: Նա ոչ մի դեպքում չի ընդունի այդպիսի երկրպագությունը:

26 Ավանդույթի համար չէ, որ մասնակցում ենք Տերունական ընթրիքին: Դուք մասնակցում եք դրան, որովհետև ձեր սրտում եղած սերն է ձեզ մղում պահելու Նրա պատվիրանները: Եթե դուք Տերունական ընթրիքը չեք վերցնում անկեղծորեն, այլ միայն որպես ավանդույթ, որը ձեր եկեղեցին պահում է ամեն կիրակի, ամեն ամիս, կամ տարին երկու անգամ, ապա դա գարշահոտություն է դառնում Աստծո համար:

27 Հիշեք, որ Աստված, ով ձեզ դրել է այս երկրի վրա, նույն Աստվածն է, որին դուք ծառայում եք: Դուք այդ անում եք, որովհետև Նա է ասել, որովհետև դա Նրա հրամանն է: Այդ ժամանակ մենք փափագում ենք գալ և վերցնել ամենայն անկեղծությամբ, իմանալով, որ Աստծո շնորհքով ենք փրկված: Մենք սիրում ենք Նրան և զգում ենք Նրա ներկայությունը: Մենք տեսնում ենք, որ դա փոխում է մեր կյանքերը: Մեր ողջ էությունը վերափոխվում է: Մենք ուրիշ մարդիկ ենք դառնում: Մենք այլևս չենք ապրում առաջվա պես, չենք մտածում առաջվա պես, չենք խոսում առաջվա պես:

28 Ինչպես հիշատակեցինք այն երկու Գրքերի մասին, որոնք իրականում մեկ Գիրք են՝ Կյանքի Գիրքը: Առաջին Կյանքի Գիրքը վերաբերում է ձեր ծննդին, ձեր բնական կյանքին: Մինչդեռ այնտեղ, ձեր ներսում կար Կյանքի սերմը: Թույլ տվեք մի բան ասել իմ սեփական կյանքից: Եթե հարցնեք. «Ո՞վ է Ուիլյամ Բրանհամը»: Դե, քառասուն տարի առաջվա Ուիլյամ Բրանհամը նույնը չէ, ինչ որ այս երեկո այստեղ կանգնածը: Քառասուն տարի առաջ կարող էին ասել. «Դա իսկական խաբեբա է»: Դա ճիշտ է, որովհետև ես Չարլզ և Էլլա Բրանհամների որդին էի: Այն բնության մեջ ես մեղավոր էի, և աշխարհի էի եկել ստախոսի բնույթով: Աշխարհի բոլոր սովորույթները իմ մեջ էին, բայց խորքում կար նաև մեկ ուրիշ բնություն: Դա նախասահմանված բնությունն էր, որ Աստված դրել էր այդ նույն մարմնի մեջ: Այնտեղ են երկու բնությունները: Այն ժամանակ ես ծառայում էի միայն մեկ բնությանը: Մեծանալով դարձա ստախոս և այլն, որովհետև այդպես էի դաստիարակվել: Բայց այնտեղ՝ խորքում այդ ամբողջ ժամանակ կյանքի կայծ կար:

29 Ես հիշում եմ, երբ ես փոքր տղա էի, հայրս ու մայրս (հիմա նրանք հեռացել են մեզանից) մեղավորներ էին: Քրիստոնեական ոչ մի բան չկար մեր տան մեջ: Խմել, երեկույթներ և նման բաներ: Դրանից ես վատ էի զգում: Այն ժամանակ ես վերցնում էի իմ լապտերը, իմ շանը, գնում էի անտառ և մնում էի այնտեղ ողջ գիշեր: Ձմեռը ես որսորդությամբ էի զբաղվում այնքան ժամանակ, մինչև երեկույթը վերջանար (երբեմն դա տևում էր մինչև հաջորդ առավոտ): Ես տուն էի վերադառնում, և եթե ամեն ինչ վերջացած չէր լինում, գնում էի քնելու մարագի տանիքին և սպասում էի լուսաբացին: Հիշում եմ, թե ինչ էի անում ամռանը: Ճյուղեր էի հավաքում ինձ համար պաստպարան պատրաստելու համար, եթե հանկարծ անձրև գար: Ես այնտեղ էի քնում, կարթաձողերն էլ ջրի մեջ էին:

30 Ես ձուկ էի որսում, իսկ իմ ծեր շունը քնում էր մոտակայքում: Ես ասում էի. «Անցած ձմեռ այստեղ վրան եմ զարկել, հենց այստեղ կրակ եմ վառել, մինչ սպասում էի իմ ծեր շանը: Տաքանալու համար ես պետք է կրակ անեի, որովհետև այնքան սառած էր գետինը: Բայց դու, փոքրիկ ծաղիկ, որտեղի՞ց ես գալիս: Ո՞վ է քեզ այստեղ տնկել: Ո՞ր ջերմոցից ես եկել, ո՞րն է քո ծագումը: Ես կրակ եմ արել հենց այնտեղ, որտեղ դու գտնվում ես: Սառնամանիքից հետո այդ տաքությունը եղավ: Դեռևս մնում են այն մեծ կոճղի կտորները, որոնք ես այրեցի, մինչդեռ դու այստեղ ես և ապրում ես: Որտեղի՞ց ես գալիս»:

31 Ի՞նչ էր այդ ամենը: Դա մի ուրիշ Ուիլյամ Բրանհամ էր… հավիտենական կյանքի մի մասնիկն էր դա, որ գալիս էր Աստծո գեներից, Աստծո Խոսքն էր դրված ներսում:

32 Մեզանից յուրաքանչյուրը կարող է նման բաներ հիշել: Նայում էի ծառերին և մտածում. «Տեր, ես անցած տարի տեսա, որ դու ընկար, բայց ահա նորից այստեղ ես: Որտեղի՞ց ես գալիս: Ո՞վ քեզ դրեց այնտեղ»: Հավիտենական կյանքն էր իր գործը կատարում մարմնի մեջ:

33 Բայց մի օր երբ քայլում էի, մի ձայն խոսեց ինձ հետ. «Երբեք մի ծխիր և մի խմիր…»: Հասկանում եք, ինչ-որ բան էր շարժման մեջ մտել: Ես բարձրացրի աչքերս և ասացի. «Ես Չարլզ և Էլլա Բրանհամների որդին չեմ: Ինչ-որ բան կանչում է….»: Դա նման էր փոքրիկ արծվիկի վերաբերյալ իմ պատգամին: «Ես հավիկ չեմ, վերևում ինչ-որ բան կա: Ո՛հ, մեծ Եհովա, Ով էլ որ լինես, հայտնվիր ինձ: Ես փափագում եմ Տուն վերադառնալ: Իմ մեջ մի բան կա, որ կանչում է»: Այսպես ես վերստին ծնվեցի: Կյանքի այդ փոքրիկ սերմն այնտեղ էր: Կենաց ջուրը թափվեց նրա վրա, և նա սկսեց աճել: Իմ